24րդ ՏԱՐԻ Թիւ 6602 — 25 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1907 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ — 1 ՐԱՄԱԶԱՆ 1325 — 8 Octobre 1907 — 24ms année № 6602

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ — 10 PARAS

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՅ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Ղրս.
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 45 »
ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 105 »
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 25 Յրկ.
» » » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ԳԱԲԱՔԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

آره‌وه‌لك
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌كین بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Constple, Galata

ՄՈՌՑՈՒԱԾ ԱՆԿԻՒՆՆԵՐ

ՍԻՆԻԱՅԻ Ս. ԿԱՐԱՊԵՏ ԵԿԵՂԵՑԻՆ ԵՒ ԱՆՈՐ ԱՆՑԵԱԼ ՈՒ ՆԵՐԿԱՅ ՎԻՃԱԿԸ

Վոսփորի այս գիւղին մէջ տակաւին Ս. կարապետ եկեղեցին չհաստատած, Հայոց Թիւը հետեւեալներէ կը բաղկանար.

1. Գայլքճը Զաքար Նահապետեան, 2. Գայլքճը Բարեղ Նահապետեան, 3. Բէյիս Գրիգոր Լքճեան, 4. Սուճու Մըկը Ցավհաննէսեան, 5. Տիւզէր Լքճա Ցավհաննէսեան, 6. Գայլքճը Գրիգոր Անտոնեան, 7. Գայլքճը Գասպար Լքճեան, 8. Գահվէճի Մի. Ղանիկ Սերովբեան, 9. Գայլքճը Ցակոբ Պետրոսեան, 10. Գայլքճը Աբրահամ Արքինեան, 11. Գայլքճը Գաբրիել Ասատուրեան, 12. Բիւճիճի Սարգիս Ասատուրեան, 13. Ոզամը Մ. Աւետիս և Ալաքսի Կարապետեան, 14. Գայլքճը Մարտիւ Բարեղեան, 15. Գայլքճը Գալուստ Պետրոսեան:

Ասոնցմէ զատ գաւառացի հայ գործաւորներ ալ կային՝ կրի փուռերու և զարեհանքերու մէջ աշխատող, որոնք դժուարութիւն կը կրէին կիրակի օրերը Պօյաճիգիւղի կամ Նոր գիւղի եկեղեցիները երթալով աղօթելու. բայց երբ Սքէնէյի ծովածոցին մէջ աղօրիքը հաստատեցաւ և Մշեցի գործաւորներով գաւառացոց Թիւը սաստկացաւ, գիւղացիք Ազգ. Պատրիարքարանէ խնդրեցին իրենց գիւղին մէջ մատուռ մը կառուցանել: Տ. Ցակոբ Ս. Պատրիարքը 1854 սեպտեմբեր 13ին Թագրիր գրեց Բ. Դրան, Սքէնէյի մէջ «փոխադ մէնղիլի» մը կառուցանելու արտօնութիւնը խնդրելով. գեղինը նուիրեց Երզնկայի հանգուցեալ կարապետ ոզրդի Պօզաճի Մկի. Աւետիս Ագա, իսկ չինուհական հոգը առանձնից մեծահարուստ Միւճաք Ամիրա Միւճաքեան, որուն կը պարտին նաեւ Պօյաճիգիւղի աղցայինք իրենց եկեղեցին: Եկեղեցւոյ չինուհեան արձանագիրը տակաւին չառնած Միւճաք Ամիրա փեսից անոր քահանան նախապէս պատրաստել և Սքէնէյի ժողովուրդը հոգեւորապէս մխիթարել. ընծայուեր էր Սեբաստացի գործիչ մը. հոգեւոր ժողովը մեծահասակ Ամիրային առաջարկը ընդունելով, անոր ալ ձեռնադրութիւնը պարտնց որ կատարեցաւ 1855 յունիս 19 Գիւտ Տիրոջ Ս. Աստուածածնայ անուն, Նոր գիւղի եկեղեցին մէջ, Եդեսիոյ Առաջնորդ Տ. Ցակոբ եպիսկոպոսէ, և ձեռնադրեալները էին՝ Նոր գիւղի Տ. Վահան Իւթիւճեան, Պօյաճիգիւղի Տ. Ղազար Գրիգորեան և Սքէնէյի Տ. Ցակոբ Մաչառեան. այս վերջինը իր քահանայութեան տասնհինգ օրերը Տ. Ղազարի հետ Պօյաճիգիւղի եկեղեցին մէջ անցընելէն զատ, երկար ժամանակ ալ հոն պաշտօնավարեց, իր տուր սպասելով Սքէնէյի եկեղեցին կառուցուելուն, Թէպէտեւ Միւճաք Ամիրա հոգւով չուի կ'աշխատէր հրամանն առնելու, սակայն հիւանդանալուն՝ զգալով իր վաղտնա մահը, այդ գործը յանձնեց իր երեց որդւոյն Վարդերէս աղային և 1856 Թուականին առ Աստուած փոխեցաւ. Տ. Ցակոբ յուսահատելով անցաւ Սիլիւատր և Պատրիարքարանի հրամանատ հաստատուելու Ս. Խաչ եկեղեցւոյ քահանայից չարքին մէջ ուր մնաց մինչեւ ցվախճան; իսկ և կեղեցւոյ չինուհեան կայս. Յետքանը 1859ին ատացուելով, Վարդերէս աղա իր հոգեկոյս հօր կամքին համաձայն կառոյց փայտաշէն և յունիս 14ին Տ. Դէորգ Ս. Պատրիարքը օծեց զայն յանուն Ս. Կարապետի, մեծ հանդիսաւորութեամբ (գնա-

նայ, երբ այդ հինցած առարկաներուն ձեռք զարնէիր, զորս երկար տասնեակ մ'ի վեր տեսած եմ քոյոլ ձեռքերուն մէջ: Արդէն իսկ մեծ մարդու հոգեր առած է: Կը ձըգեմ որ ուզածը ընէ: Այդպէս աւելի ազէկ է իրեն քան թէ ինծի համար...

— Օրիորդ, բաա Սօլանժ:

Բայց բառն յուզում մը թողլ չտուաւ որ բառերը դուրս ելլեն բերնէն: Ի վերջոյ ինքզինքը զսպելով, փութաց ըսել.

— Օրիորդ, մարկ ըրէք: Որդեակ եմ ձեր առուը գնել: Բայց կ'ուզէք ճշմարիտ ուրախութիւն մը պատճառել ինծի: Ձեր փոքրիկ էթիւենը ինծի վաստկեցէք փոքր պարոյ մը համար: Օգը աղուոր է: Այդ մատալ էակը պէտք ունի ծխուր մի'ջա վայրէ մը հեռանալու և քիչ մը օդ չնչելու և արեւ տեսնելու: Լուի ակը պիտի առաչնորդէ զիս: Ժամը երկուքէն առալ կը վերադառնանք:

— Տիկի'ն, ո'րքան աղնիւ էք: Վաստհութիւն կը ներչնչէք ինծի: Մեր բարի Լազերները լաւ բան մը ըրած է' հոս ղրկելով զիս:

— Կը հաւանի'ք:

— Բայց, այո', տիկին: Միայն թէ երկու ժամէն աւելի կը տեւէ ճամբան:

— Մինչեւ արտհեան մուտքը կառք մը պիտի նաթի: Ինծի համար կառք մը պիտի պատրաստէին օթէլին մէջ:

— Էթիէնը պիտի կանչեմ հիմա: Ուրեմն, տիկին, առնին հանենցաք, այնպես չէ', հարցուց պառաւ աղջիկը. չկըրնալով հաւատ ընծայել առանկ բաղդի մը:

— Այո', չառ հաւնեցայ: Պարոն Լուբէնը ինծի ըսաւ թէ երեսուն հազար ֆր. կ'ուզէիք, այնպէս չէ':

— Երեսուն հազար, բացագանչեց Օր. Ցանի: Օ'հ, տիկին, այդչափ չարժէր: Պարոն Լուբէնը լաւ չէ գնահատած...

— Բայց այո', բայց այո'... Մենց որ աւրիւ առեն կը խօսինք գործի վրայ... հոս կը կանչէ'ք ձեր սիրուն քեռորդին:

Օր. Ցանի պահ մը անհետացաւ: Բառնի մը վարկեանի մը մէջ՝ նոր զգեստներ հագցուց էթիէնի ու մաղերը սանրեց, մինչ տղան ձեռքերը կը լուար:

— Թիէննոս, լաւ դիտէ' այս տիկինը, որ կ'ուզէ մեր առունը գնել և նիւթական օգնական անձկութենէ մը ազատել մեզ՝ առանց գիտնալու, բաա Ցանի, օտարուհի հին ներկայացնելով տղիկը:

— Ուշադրութիւն չդիտե՞ փլցնեն, հարցուց Թիէննօ աչքառժով:

— Օ'հ, երբեք, գիտցեց Սօլանժ:

— Տիկին, սա աքսահան ալ կարել չպիտի՞ տաք, որուն մեծնալը տեսած է մօրքոյր Ցանի:

— Մ'չ, սիրունիկս, պայմանաւ որ զիս համբուրէք:

— Բայց, տիկին, ձիւդ այն կողմը չէք դառնար:

— Օ'հ, այո':

— Մ'չ... ներեցէք, այս կողմէն նայեցէք:

Թիէննօ իր մօր թեւէն կը բռնէր: Ուր իր ապագայութեան երանգին մէջ կը մտածար իր յարգալից ընթացքը: Նոյն իսկ քիչ մը ուժով կը քաշէր Սօլանժի թեւը: Ոչ մէկ հեչտանք այնքան գոհ ձգած էին կոմսուհին օրքան այդ չարաճճի տղուն քաղիկներուն յամառ չարժումները, որոնք իր կամքին վրայ կը տիրապետէին:

— Հիմա, տիկի'ն, պէտք է յառաջ կողմը դիտել:

— Լա'ւ, փոքրիկ Թիէննոս:

Մանկական յատակ քրքիջ մը չկրծոտեցան կոմսուհին:

— Բայց տիկին, դէպի առաջ նայեցէք, այս կողմէն:

Սօլանժ կը ջանար աչքերը անդին դարձնել և դժուարութեամբ միայն կը յաջողէր այդ քանն ընել:

— Տեսէք սա բաթար պառը, զոր մեր առջև կը քաշէ լեռը: Կարծես թէ հոս վիճը հոս կը վերջանայ և թէ չէ կարելի անկէ անդին երթալ: Լա'ւ, հիմա պիտի տեսնէք:

(Շարունակելի)

ԻՄ ՔՆՆԱԴԱՏՆԵՐՈՒԻ

Դ.

Այսպիսի ամբաստանութեանց քով չեն պակսիր տեսակ մը խորհրդածութիւններ ալ, զորոնք չենք գիտեր թէ ինչ անուններով որակենք: Լաւ գաղերկեցութիւնն համար 4-5 նշանակ ցոյց բռնած էինք ես, en, an, on և ն., իւ, ու անադրան արտաբերութեան, և ան գեղեցիկ ու արամաբանական հետեւութիւն մը կը հանէ Գր. Հաստէրմէ. «Թաթալի բառէն սա կը հետեւի որ եթէ բեռնակիր մը գտնելու ըլլանք և յաջողինք իր պահանջած գէերը (!) լաւ արտաբերել տալ անոր, մենք ալ իրեն հետ ստացած կը ըլլանք անտգաղերեցութիւնը»: Այ', այ', Գր. Հաստէրմէ, ամենէն մի' տարակուսիր, վասն զի նախ կան բեռնակիրներ որ չատ մը բեռնակիր չեզողներէ աւելի լաւ կրնան արտաբերել մեր ցոյց տուած «բնդհանուր դէերը», և բուն նկատութիւնն արգելք մը չէ բնաւ, որ մէկը կարենայ լեզու մը լաւ սորվիլ, թէեւ ձեր պատրանքն կարծած գրպրոցներու չատ մը ուսանողներէն ալ լաւ: Երկրորդ, գիտու կամ աւելի ընդդիմախօսելու մարմինէն ստիպեալ, ընաւ չէք անդրադառնար թէ ջն, ռնգականները, l և ու ր'ն կը գանուին գաղիերէնի բառագանձին գրեթէ 3/4 մասին մէջ. և եթէ ձեր բառով, «բեռնակիր մը» լաւ արտաբերէ լեզուի մը բառագանձին 3/4 մասը, ըսել է թէ գիտէ այն բառերը. և այնչափ բառեր անսայթաք արտաբերողին կը պատճառ գաղղիերէնագիտութեան վկայականը... Փոխանակ այսպիսի սոփեստական պատճառաբանութեամբ թաթալին բանծները ջրելու ելլելու, սկսեցէք ձեր «բեռնակիր» անուանած անձին սորվեցնել այս չորս «ընդհանուր կէտերը» և երբ յաջողի՛ կանչեցէք և զիս որ համոզուիմ, և այն ատեն հպատակեալ իսկ ձեզի իրաւունք տալու չեմ քաշուիր: Ա. այժմ, միայն սոփեստիկ պատճառաբանութիւն կը մնայ ձեր գրածը:

Բիչ մը աւելի ի մերձակսա նկատենք ձեր գաղղիերէնագիտութիւնը: Սկսայ կը գտնէք դուք ալ թաթալին հետ «լը բըքը» արտասանութիւնը. կը զարմանամ, վասն զի ձեր պաշտպանութեան տակ ասած դպրոցին աշակերտն՝ այնպես կը համբաւ ունէր: Վեստպալիանոս ու Տիւտոս կայսերուն մանուկը վատահութեան արժանացաւ և իբր հիւպատոս Սպանիոյ մէջ, հրամասարեց նաւատորմին՝ Միղենոմի ճակատամարտին առեն: Համբաւաւոր է իր եվմական տաղանդը, ղոր ցոյց տուաւ կայսերական գանձուն վարչութեան մէջ: Հին տիպար մըն էր եվմանական նախարարի, որ թէ' նորանոր տեսքեր սահմանելով և թէ խնայողական միջոցներով կ'առաստացնէր երկրին նիւթական միջոցները: Անոնց չանասիրութեամբ ու ժամանակը խնայողաբար և օգտակարապէս գործածելով կրցաւ իր պատմունքն զազմանց հետ մէկտեղ ընդարձակ ու բազմակողմանի ուսումնասիրութիւններ ընել և պատրաստ հեղինակութիւններ պատրաստել: Իր ձանօթ գործն է 37 հատոր բազմացոյց ճնական գիտութիւնը, որ հայկապ ու հնամարի յիշատակարան մըն է մարդկային անխոնջ փութաջանութեան: Այդ հսկայ գործը իր ընդգրկածութեան պատճառաւ չատ օգտակար եղաւ:

ԲԺԻՇԿՆԵՐ ԻԲՐ ԴԻՒԱՆԱԳԷՏ

Ծրանապի նախարարապետ Պ. Ժօրժ Ռիմանսոյի արեւասով բժիշկ ըլլալով հանդերձ իր երկրին օրէնսդրական ընտրութիւնը գործացնելէ ճարտարասանութեամբ վարելը առիթ ընծայած է ծանօթ հրապարակագիր Տոքթ. Ասոլֆ Ֆօհտոլֆ Բժիշկներ իբր դիւանագետ եւ խաղաղագէտ անուանով Պերլինի մէջ հրատարակած իր գրքէն քաղելու նեթլիւպի այն ամէն ակնկրնեռուն անհէները, որ ռանք զանազան երկիրներու և ժամանակներու մէջ, իրենց բժշկական պաշտօնին հետ մէկտեղ, պետական կամ քաղաքական պաշտօններ ալ վարելով, նշանաւոր հանդիսացած են: Արդարեւ, հետաքրքրական է տեսնել որ անցեալին մէջ բազմաթիւ մեծ անձնաւորութիւններ նախապէս բժիշկ ըլլալով, ապա չատ յաղող քաղաքագէտներ, դիւանագէտներ, նախարարներ եղած են:

Իրաւ է թէ իրենց բժշկական կոչումին տարբեր տասպարէզի մը մէջ ալ նշանաւոր հանդիսացող բժիշկները ճշմարիտ առաջնորդներ են. բայց առանց մէջ քիչեր մեծ անուն թողած են, ինչպէս՝ Կաբաճօ Պաչչելլի, Բօլ Պէռ, Լաբի Խիլ Քնաղ, Ժօրժ Բրէմանսօ, Բաքանիս, Ատոլֆ Ֆիշհօֆ, Եօղէֆ Ինեալ Կիլօրին, Եօհան Եաքօպզի, Կամս Եօհան Հէռման Լէսդօք, Էմիլ Լէդրէ, Վիլհէլմ Լէօվէ Քալպ, Ժան Բոլ Մառա, Կիւռդալ Նախդիկալ, Կէռհարտ Ռոլֆս, Ֆրիտրիխ կոմս Շեդրուինդէ, Ռուաոլֆ Վիրխով, Պառնհկէն ֆոն Լինդէ, Բաոլ Ժօկդ, Առնօլտուս Վիլհոլմհուս, Ռոպէրթֆօռս Ալքօք եւն. եւն.:

Բայց Տօքթ. Ֆօհտոլֆ յաղողած է իր այս հետաքրքրական նիւթը չհնկնկան պատմութիւններով հաճելի և հետաքրքրական յօդուածի մը վերածել: Նախ դիտել կուտայ թէ բժիշկներուն դիւանագիտական ասպարէզի մէջ յաղող գործունէութիւնը սրբէն հին ժամանակներէ սկսած է, մանաւանդ Հին Հռոմայ մէջ, ուր բժշկաց ընկերական դիրքը չատ նշանաւոր եղած է սրէն: Դիտենք թէ, կը գրէ, Ցուլիոս Կեսարի և Հռոմի մէջ բժիշկները չատ կարեւոր և օգտակար դերը կատարած են: Ինչպէս Իրոկրատ, կալէնոս և սրբէ գիտական բժիշկներ թէ' իրենց կեանքով և թէ' իրենց գրուածքներով յարգելի և քաջի դրած են բժշկութիւնը, և անգամ մը սիրելի երեսի երթալ և քննութիւն կատարելով դարմանը մտածել: Թաղերկրեցի անդամներէն միւսներուն ալ այժմ երկհազարդ Ասիքան Ցարութիւնեան և արձագար Ստեփան Գաբրիէլեան պարոնայք, որոնք յաղողած են եկեղեցին մատմը նորոգել և անօթները անաղարտ պահել. ունին հաւմանդամ ժամկոչ մը՝ գաւառացի, Գալուստ անուն, որ երկար տարիներէ ի վեր կը ծառայէ Ս. Կարապետի, հասոյթ ունենալով կիրակի և ծոն օրեր Սքէնէյ-Նոր Գիւղերու մէջ իր չբրնցացած գանձանակի հասոյթը, որ թէեւ ամբողջ 30 ղրուշը չանցներ, սակայն ինքը գոհ է վիճակէն և միայն այցելուներու կարեկցութիւնը կը հրաւիրէ Ս. Կարապետ եկեղեցւոյ արգահատելի վիճակին վրայ: Իր չնորհիւ ամէն ինչ մաքուր է հոն և խոթանին մշտավառ կանթեղը լուսաւոր, անոր իւղն ալ բարեպաշտներէ կը հայթայթէ: Ժամերգութիւնը Քէեւ դադրած՝ բայց ժամկոչը զանգակահարութիւնը չէ դադրեցուցած: Կ'արժէ այս վիճակին դարման տանիլ ի սէր Ս. Կարապետի:

Մ Ի Ք Ա Ե Լ Ռ Ֆ. Ա Շ Ճ Ե Ա Ն
Մայր եկեղեցւոյ

ԿՈՂՋ ՄԸ ԿԵԱՆՔԸ

ԶՈՐԲՈՐԴ ՄԱՍ

ԴԻՄԱԿԱՒՈՐ ՄԵՂՍԱԿԻՑԸ

Ը.

ՁՈՒԲԻՆ ԽՈԽՈՋԸ

Կամսուհին դղեակր վիճակի մը մատնուած էր:

— Տիկին, զաւկիներու սէր ըլլալու է՛ք, բաա Օր. Ցանի ժպտագին: Թերեւս դուք չէք ուզեր ախորժութեան վարժեցնել ձեր զաւկները: Բայց իմինս համար մի՛ վախնաք...

— Այո', ձեր զաւակն ալ է:

— Այո', կընամ այդպէս ըսել, հաւատաք Օր. Ցանի, առանց նշմարելու կոմսուհիին վրդովումը: Գիտէ՛ք թէ ի՛նչ կ'ընէ հոն... խաւաքարներու և աուտիւրու մէջ կը պահէ մեր խեղճ հանգուցեալին վերաբերեալ ընտանեկան առարկաները, ինչ աւելի զօրաւոր արտ մէր զգալով ինքզինքը: Իմ սիրտս չպիտի դիմա-

ԿԱՐԴԱՑԵՔ ԵՒ ՏԱՐԱԾԵՔ

Ա. ՏԱՐԻ ՀԱՄԱՐ ԱՐԵՒԵԼՔԻ ՆՈՐ ԲԱԺԱՆՈՐԴՆԵՐՈՒ ՑԱՆԿԸ

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

Ա. Տարի համար Արեւելքի նոր բաժանորդներ կ'ընդունինք հետեւեալ պայմանով.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅ ԱՐՔԱՅԱԿԱՆ ՏՈՆԵՐԸ

Ինչպես հայտնի է, Հայաստանի մեծ մասում հայ գյուղացիները հողագործությունից զատ զբաղվում են նաև անասնապահությամբ։ Ամռանը նրանք իրենց անասունները տանում են լեռնային արոտավայրեր, որտեղ մնում են մինչև աշնան վերջերը։ Այդ ժամանակ գյուղերում մնում են միայն ծերերը, կանայք և երեխաները։ Ձմռանը, երբ ձյունը ծածկում է ամբողջ երկիրը, անասունները բերում են գյուղ, և գյուղացիները նորից վերադառնում են իրենց տները։

Այս սովորությունը շատ հին է։ Արդեն Ք.ա. 5-րդ դարում հույն պատմիչ Քսենոֆոնը գրում էր, որ հայերը ձմռանը իջնում են դաշտավայրեր, իսկ ամռանը բարձրանում են լեռները։ Նույնը հաստատում են նաև հետագա դարերի հեղինակները։

Հայկական արոտավայրերը հիանալի են։ Նրանք գտնվում են 1500–2500 մետր բարձրության վրա ծովի մակերևույթից։ Այստեղ խոտը հյութալի է և առատ, ջուրը՝ մաքուր և սառնորակ։ Ամռան շոգ օրերին անասունները հովանի են գտնում ձորերում և անտառներում։

Արոտավայրերը սեփականություն են համայնքների։ Ամեն գյուղ ունի իր որոշակի տարածքը, որի սահմանները հնուց ի վեր հայտնի են բոլոր հարևան գյուղերին։ Վեճերը հազվադեպ են լինում, քանի որ սահմանները սովորաբար որոշվում են բնական նշաններով՝ գետերով, քարերով, ծառերով։

Անասունների հոտերը հսկում են հատուկ հովիվներ։ Նրանք ապրում են խրճիթներում կամ վրաններում, կաթից պատրաստում են պանիր, կարագ և մածուն։ Հովիվների կյանքը դժվար է, բայց շատ երիտասարդներ ցանկանում են դառնալ հովիվ, քանի որ այդ աշխատանքը լավ վարձատրվում է։

Ներկայումս հայկական արոտավայրերի մի մասը գտնվում է Թուրքիայի տիրապետության տակ։ Հայ գյուղացիները դրանք վարձով են վերցնում տեղական բեյերից կամ պետական հողերից։ Վարձավճարը սովորաբար կազմում է անասունների թվի կամ արտադրանքի որոշակի մասը։

Ռուսական Հայաստանում արոտավայրերի հարցը կարգավորված է ավելի լավ։ Այստեղ գործում են հատուկ կանոններ, որոնք պաշտպանում են գյուղացիների իրավունքները։ Սակայն նաև այստեղ կան դժվարություններ՝ հատկապես այն տարիներին, երբ ձմեռը ուշ է գալիս կամ գարունը վաղ է հասնում։

Ընդհանուր առմամբ, հայկական արոտավայրերը մեծ նշանակություն ունեն ամբողջ տարածաշրջանի համար։ Դրանք ապահովում են անասնաբուծության զարգացումը, որը հայ գյուղացիների հիմնական զբաղմունքներից մեկն է։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ինչպես հայտնի է, Հայաստանի մեծ մասում հայ գյուղացիները հողագործությունից զատ զբաղվում են նաև անասնապահությամբ։ Ամռանը նրանք իրենց անասունները տանում են լեռնային արոտավայրեր, որտեղ մնում են մինչև աշնան վերջերը։ Այդ ժամանակ գյուղերում մնում են միայն ծերերը, կանայք և երեխաները։ Ձմռանը, երբ ձյունը ծածկում է ամբողջ երկիրը, անասունները բերում են գյուղ, և գյուղացիները նորից վերադառնում են իրենց տները։

Այս սովորությունը շատ հին է։ Արդեն Ք.ա. 5-րդ դարում հույն պատմիչ Քսենոֆոնը գրում էր, որ հայերը ձմռանը իջնում են դաշտավայրեր, իսկ ամռանը բարձրանում են լեռները։ Նույնը հաստատում են նաև հետագա դարերի հեղինակները։

Հայկական արոտավայրերը հիանալի են։ Նրանք գտնվում են 1500–2500 մետր բարձրության վրա ծովի մակերևույթից։ Այստեղ խոտը հյութալի է և առատ, ջուրը՝ մաքուր և սառնորակ։ Ամռան շոգ օրերին անասունները հովանի են գտնում ձորերում և անտառներում։

Արոտավայրերը սեփականություն են համայնքների։ Ամեն գյուղ ունի իր որոշակի տարածքը, որի սահմանները հնուց ի վեր հայտնի են բոլոր հարևան գյուղերին։ Վեճերը հազվադեպ են լինում, քանի որ սահմանները սովորաբար որոշվում են բնական նշաններով՝ գետերով, քարերով, ծառերով։

Անասունների հոտերը հսկում են հատուկ հովիվներ։ Նրանք ապրում են խրճիթներում կամ վրաններում, կաթից պատրաստում են պանիր, կարագ և մածուն։ Հովիվների կյանքը դժվար է, բայց շատ երիտասարդներ ցանկանում են դառնալ հովիվ, քանի որ այդ աշխատանքը լավ վարձատրվում է։

Ներկայումս հայկական արոտավայրերի մի մասը գտնվում է Թուրքիայի տիրապետության տակ։ Հայ գյուղացիները դրանք վարձով են վերցնում տեղական բեյերից կամ պետական հողերից։ Վարձավճարը սովորաբար կազմում է անասունների թվի կամ արտադրանքի որոշակի մասը։

Ռուսական Հայաստանում արոտավայրերի հարցը կարգավորված է ավելի լավ։ Այստեղ գործում են հատուկ կանոններ, որոնք պաշտպանում են գյուղացիների իրավունքները։ Սակայն նաև այստեղ կան դժվարություններ՝ հատկապես այն տարիներին, երբ ձմեռը ուշ է գալիս կամ գարունը վաղ է հասնում։

Ընդհանուր առմամբ, հայկական արոտավայրերը մեծ նշանակություն ունեն ամբողջ տարածաշրջանի համար։ Դրանք ապահովում են անասնաբուծության զարգացումը, որը հայ գյուղացիների հիմնական զբաղմունքներից մեկն է։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅ ԱՐՔԱՅԱԿԱՆ ՏՈՆԵՐԸ

Ինչպես հայտնի է, Հայաստանի մեծ մասում հայ գյուղացիները հողագործությունից զատ զբաղվում են նաև անասնապահությամբ։ Ամռանը նրանք իրենց անասունները տանում են լեռնային արոտավայրեր, որտեղ մնում են մինչև աշնան վերջերը։ Այդ ժամանակ գյուղերում մնում են միայն ծերերը, կանայք և երեխաները։ Ձմռանը, երբ ձյունը ծածկում է ամբողջ երկիրը, անասունները բերում են գյուղ, և գյուղացիները նորից վերադառնում են իրենց տները։

Այս սովորությունը շատ հին է։ Արդեն Ք.ա. 5-րդ դարում հույն պատմիչ Քսենոֆոնը գրում էր, որ հայերը ձմռանը իջնում են դաշտավայրեր, իսկ ամռանը բարձրանում են լեռները։ Նույնը հաստատում են նաև հետագա դարերի հեղինակները։

Հայկական արոտավայրերը հիանալի են։ Նրանք գտնվում են 1500–2500 մետր բարձրության վրա ծովի մակերևույթից։ Այստեղ խոտը հյութալի է և առատ, ջուրը՝ մաքուր և սառնորակ։ Ամռան շոգ օրերին անասունները հովանի են գտնում ձորերում և անտառներում։

Արոտավայրերը սեփականություն են համայնքների։ Ամեն գյուղ ունի իր որոշակի տարածքը, որի սահմանները հնուց ի վեր հայտնի են բոլոր հարևան գյուղերին։ Վեճերը հազվադեպ են լինում, քանի որ սահմանները սովորաբար որոշվում են բնական նշաններով՝ գետերով, քարերով, ծառերով։

Անասունների հոտերը հսկում են հատուկ հովիվներ։ Նրանք ապրում են խրճիթներում կամ վրաններում, կաթից պատրաստում են պանիր, կարագ և մածուն։ Հովիվների կյանքը դժվար է, բայց շատ երիտասարդներ ցանկանում են դառնալ հովիվ, քանի որ այդ աշխատանքը լավ վարձատրվում է։

Ներկայումս հայկական արոտավայրերի մի մասը գտնվում է Թուրքիայի տիրապետության տակ։ Հայ գյուղացիները դրանք վարձով են վերցնում տեղական բեյերից կամ պետական հողերից։ Վարձավճարը սովորաբար կազմում է անասունների թվի կամ արտադրանքի որոշակի մասը։

Ռուսական Հայաստանում արոտավայրերի հարցը կարգավորված է ավելի լավ։ Այստեղ գործում են հատուկ կանոններ, որոնք պաշտպանում են գյուղացիների իրավունքները։ Սակայն նաև այստեղ կան դժվարություններ՝ հատկապես այն տարիներին, երբ ձմեռը ուշ է գալիս կամ գարունը վաղ է հասնում։

Ընդհանուր առմամբ, հայկական արոտավայրերը մեծ նշանակություն ունեն ամբողջ տարածաշրջանի համար։ Դրանք ապահովում են անասնաբուծության զարգացումը, որը հայ գյուղացիների հիմնական զբաղմունքներից մեկն է։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅ ԱՐՔԱՅԱԿԱՆ ՏՈՆԵՐԸ

Ինչպես հայտնի է, Հայաստանի մեծ մասում հայ գյուղացիները հողագործությունից զատ զբաղվում են նաև անասնապահությամբ։ Ամռանը նրանք իրենց անասունները տանում են լեռնային արոտավայրեր, որտեղ մնում են մինչև աշնան վերջերը։ Այդ ժամանակ գյուղերում մնում են միայն ծերերը, կանայք և երեխաները։ Ձմռանը, երբ ձյունը ծածկում է ամբողջ երկիրը, անասունները բերում են գյուղ, և գյուղացիները նորից վերադառնում են իրենց տները։

Այս սովորությունը շատ հին է։ Արդեն Ք.ա. 5-րդ դարում հույն պատմիչ Քսենոֆոնը գրում էր, որ հայերը ձմռանը իջնում են դաշտավայրեր, իսկ ամռանը բարձրանում են լեռները։ Նույնը հաստատում են նաև հետագա դարերի հեղինակները։

Հայկական արոտավայրերը հիանալի են։ Նրանք գտնվում են 1500–2500 մետր բարձրության վրա ծովի մակերևույթից։ Այստեղ խոտը հյութալի է և առատ, ջուրը՝ մաքուր և սառնորակ։ Ամռան շոգ օրերին անասունները հովանի են գտնում ձորերում և անտառներում։

Արոտավայրերը սեփականություն են համայնքների։ Ամեն գյուղ ունի իր որոշակի տարածքը, որի սահմանները հնուց ի վեր հայտնի են բոլոր հարևան գյուղերին։ Վեճերը հազվադեպ են լինում, քանի որ սահմանները սովորաբար որոշվում են բնական նշաններով՝ գետերով, քարերով, ծառերով։

Անասունների հոտերը հսկում են հատուկ հովիվներ։ Նրանք ապրում են խրճիթներում կամ վրաններում, կաթից պատրաստում են պանիր, կարագ և մածուն։ Հովիվների կյանքը դժվար է, բայց շատ երիտասարդներ ցանկանում են դառնալ հովիվ, քանի որ այդ աշխատանքը լավ վարձատրվում է։

Ներկայումս հայկական արոտավայրերի մի մասը գտնվում է Թուրքիայի տիրապետության տակ։ Հայ գյուղացիները դրանք վարձով են վերցնում տեղական բեյերից կամ պետական հողերից։ Վարձավճարը սովորաբար կազմում է անասունների թվի կամ արտադրանքի որոշակի մասը։

Ռուսական Հայաստանում արոտավայրերի հարցը կարգավորված է ավելի լավ։ Այստեղ գործում են հատուկ կանոններ, որոնք պաշտպանում են գյուղացիների իրավունքները։ Սակայն նաև այստեղ կան դժվարություններ՝ հատկապես այն տարիներին, երբ ձմեռը ուշ է գալիս կամ գարունը վաղ է հասնում։

Ընդհանուր առմամբ, հայկական արոտավայրերը մեծ նշանակություն ունեն ամբողջ տարածաշրջանի համար։ Դրանք ապահովում են անասնաբուծության զարգացումը, որը հայ գյուղացիների հիմնական զբաղմունքներից մեկն է։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱԳԻՏԱՐԱՆ

(ՀԱՅԿԱՆԱՊՀ ԱԿԱԴԵՄԻԱՅԻ ՀԱՅԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ)

Հրատ. խմբագիր՝ Ա. Ա. Աբրահամյան

Հատոր 1

ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԵՐԳԱՐՎԵՍՏԸ

Ա. Ա. Աբրահամյան

Հայ ժողովրդական երգարվեստի ուսումնասիրությունը սկսվել է դեռևս 19-րդ դարի կեսերին։ Առաջին հավաքածուները կազմել են Մ. Խորենացին, Ղ. Ալիշանը, Ն. Ակինյանը, Ա. Չոպանյանը, Ե. Լալայանը, Ս. Կոմիտասը և ուրիշներ։ Սակայն գիտական մեթոդով հավաքումն ու ուսումնասիրությունը սկսվել է միայն 1920-ական թվականներից։

Հայ ժողովրդական երգերի ամենամեծ հավաքածուն կազմել է Կոմիտասը՝ շուրջ 3000 տարբերակ։ Նրա հավաքած նյութերի մեծ մասը տպագրվել է 1931 թ. «Հայ ժողովրդական երգեր» հատորում։ Կոմիտասը առաջինն էր, որ հայ երգերը դասակարգեց ըստ ժանրերի։

Հայ ժողովրդական երգերի մեջ առանձնահատուկ տեղ են գրավում հերոսական էպոսի տարրեր պարունակող երգերը։ Դրանցից ամենահայտնին «Սասնա ծռեր» էպոսի հիման վրա ստեղծված երգերն են։ Էպոսի առաջին ամբողջական տարբերակը գրի է առել Գարեգին Սրվանձտյանցը 1874 թ.։

Հայ ժողովրդական երգերի ժանրային բազմազանությունը հսկայական է։ Կան հարսանեկան, սգո, հովվական, աշխատանքային, պատմական, սիրային, կենցաղային երգեր։ Յուրաքանչյուր ժանր ունի իր ոճական առանձնահատկությունները։

Հայ ժողովրդական երգերի երաժշտական համակարգը հիմնականում հիմնված է հնգաձայնության վրա։ Ռիթմը հաճախ ազատ է, հատկապես սգո և հովվական երգերում։ Մեղեդիները հարուստ են զարդանախշերով, որոնք կատարողները հաճախ փոխում են ըստ իրենց ճաշակի։

Ուսումնասիրողներ՝ Ա. Ա. Աբրահամյան, Ս. Ա. Մելիքյան, Ե. Ա. Ղազարյան, Ն. Ա. Ավետիսյան։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱԳԻՏԱՐԱՆ

(ՀԱՅԿԱՆԱՊՀ ԱԿԱԴԵՄԻԱՅԻ ՀԱՅԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ)

Պ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ՀԱՅՈՑ ԼԵԶՈՒԻ
ԱՄԵՆՕՐԵԱ ԹԵՐԹԻ
ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ
ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ